

[Lysholt Hansen.]

til arbejde, ikke kan opfyldes, og søger efter bedste evne og i den udstrækning, vi har økonomisk råd til det — og det har vi, vi har nemlig ikke råd til at lade være — at skabe beskæftigelse til befolkningen.

Det er hårdt at sige, at den og den erhvervsgren skal lukke og gå ned og hjem, fordi den er der ikke behov for fremtidig. Det er særlig hårdt, når det rammer et bærende erhverv i et lille bysamfund eller egnessamfund. Derfor er jeg glad for, at der ifølge lovgivningen kan tages netop egnsudviklingsmæssige hensyn.

Jeg må også have lov at sige, at når jeg betænker, hvor mange der igennem årene har været villige til at slagte virksomheder, der senere hen har vist sig uhyre levedygtige og betydningsfulde for det danske samfund, så tror jeg nok, vi skal tænke os godt om, inden vi afviser de lovforslag, der ligger her.

Jeg havde den oplevelse efter krigen at arbejde i tekstilbranchen i Ikast, og jeg tror, jeg kan sige, at der var ikke mange, der gav denne branche nogen chance for at overleve, men der var mennesker, der viste, at det kunne lade sig gøre for denne branche ikke alene at overleve, men også at komme til at eksistere som en givtig eksportmæssig virksomhed.

Der er også folk, der har været mere end villige til at standse sukkerproduktionen i dette land ud fra nogle synspunkter om, at det skulle overlades til u-landene. Det er sådan, at i dag står vi i den situation, at u-landene ikke kan tilfredsstille behovet, og at sukkerfabrikkerne skal udvide deres produktion. De har været til gavn for det danske samfund.

Jeg skal slutte med ganske kort at sige, at jeg tror, det er svigtende afsætningsmuligheder, det er for store lagre, og det er svigtende indtjening, der er skyld i den situation, vi står i i dag, og afgørende for denne lovgivnings gennemførelse må naturligvis være, at der er sikret indtjeningsmulighed i det erhvervsliv, som vi skal støtte.

Wichmann Madsen (V):

Selv om den højtærede handelsminister har ikklædt lovforslaget mange gode ord i bemærkningerne og hr. Lysholt Hansens store strejftog tilbage til trediverne har

gjort indtryk på mig, beklager jeg ikke at kunne se nogen realistisk erhvervsstøtte i lovforslaget om bistandsfonden. Når hr. Lysholt Hansen henviste til tekstilindustrien, hvor vi formåede at overleve selv de værste spådomme, vil jeg lige gøre opmærksom på, at det ikke var ved hjælp af en statslig bistandsfond.

Danmark har en lang række pengeinstitutter og finansieringsformidlere, der meget professionelt og dygtigt har taget sig af finansieringen af erhvervslivet. Når der i en nedgangskonjunktur som den, vi har gennemgået i de sidste par år, er en række virksomheder, der er kommet i vanskeligheder, har langt de fleste fået hjælp fra deres sædvanlige pengeforsynere, der gennem et indgående kendskab til virksomhedernes daglige drift normalt altid er parate til at hjælpe, endog helt ud til grænsen af det forsvarlige. Enkelte virksomheder er efter en nøje vurdering af de personer, der hidtil har klareret kreditværdighedsvurderingen, desværre blevet standset med økonomisk ruin for indehaveren og arbejdsløshed for de ansatte som følge. Dette giver også et tab til kreditgiveren, der derfor normalt strækker sig lidt længere end helt forsvarligt. Hvis der overhovedet øjnes noget håb om en fortsættelse af virksomheden, vil den normale långiver være lige så interesseret i en fortsættelse af virksomheden som låntageren.

Efter det her foreliggende lovforslag mener handelsministeren, at en nedsat fondsbestyrelse skulle have bedre muligheder for at vurdere, om virksomheder er levedygtige, end de mennesker, der har fulgt disse virksomheder gennem måske hele deres eksistens. Det tror jeg desværre ikke på, helt bortset fra at det under normale forhold vil være en alt for langsommelig fremgangsmåde, hvis nye folk skal sættes ind i virksomhedens vanskeligheder og dens baggrund, så hjælpen kan komme i tide. Jeg tror altid, den her vil komme for sent.

Så er der yderligere det, at det er et midlertidigt forslag, der skulle tage sigte på at afhjælpe de akutte vanskeligheder. Jeg kan egentlig ikke se, hvordan man, hvis man får sådan en fond stablet på benene, overhovedet nogen sinde skulle komme af med den igen. Jeg tror ikke på, at man kan finde en fondsbestyrelse, der kommer til at bestå af overmennesker, og at disse skulle være bety-